

Arrest

nr. 91 599 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2010 dienden de verzoekers, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 februari 2011 wordt de aanvraag van de verzoekers ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 4 mei 2012 geeft de arts-adviseur haar advies inzake het medisch dossier voorgelegd door de verzoekers.

1.4. Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd betekend op 17 juli 2012 en die luidt als volgt :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

R(...), A(...), geboren te P(...) op (...)

R(...), M(...), geboren te P(...) op (...)

+ kind

R(...), F(...), geboren te P(...) op (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04/02/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor R(...), A(...).

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 04/05/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat, hoewel de aandoeningen beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo.

Met betrekking tot het feit dat betrokkenen behoren tot de minderheidsgroep van de etnische Rorna's dient vermeld te worden dat hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg. Iedere zorginstelling, staats-/publiek of privé, is verplicht alle burgers van Kosovo haar diensten aan te bieden en zorg te verlenen, zonder te discrimineren op grond van geslacht, nationaliteit, ras, huidskleur, taal, godsdienst, politieke voorkeuren, sociale status, bezit, fysieke of mentale capaciteiten, gezinssituatie of leeftijd.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten betrokkenen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Gelet op het gegeven dat er in Kosovo behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl betrokkene ook kan reizen naar dit land wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: geen gevaar voor de openbare veiligheid; in hun asielpprocedure nooit fraude gepleegd of arglistigheden gebruik; zij zich gedurende hun verblijf op een uitstekende wijze reeds hebben geïntegreerd en Nederlands hebben aangeleerd. welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste en tweede middel:

In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel beroepen de verzoekers zich op de schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat werd opgeworpen dat de opvolging en behandeling van de ziekte-toestand van verzoeker hetzij onbestaande is in Kosovo voor personen van Roma afkomst, hetzij totaal onbetaalbaar.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 04.05.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde medische moeilijkheden doch deze afdoende kunnen behandeld worden in het land van herkomst.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de behandeling en opvolging betaalbaar is voor verzoeker na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien er in het advies wordt gesteld dat ingeval er geen registratie is, dient betaald te worden voor verzorging en behandeling, doch anderzijds in gene mate rekening wordt gehouden met de zeer schrijnende toestand van de Roma in Kosovo, die meestal geen registratie hebben, en in grote armoede leven waardoor de behandeling en opvolging totaal onbetaalbaar is voor hen; Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat uit het advies immers kan afgeleid worden dat ingeval er geen effectieve behandeling en opvolging mogelijk is, er dan sprake is van een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat gezien de onbetaalbaarheid voor verzoeker en de Roma van enige medische verzorging in Kosovo, waarbij dient opgemerkt dat door de veelheid aan medische problemen in hoofde van verzoeker dit aspect des te prangender is, er wel degelijk een gevaar bestaat voor een vernederende en onmenselijke behandeling.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de financiële middelen van de Roma in Kosovo en de verhouding tussen deze middelen en de kostprijs der behandeling, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien geen uitspraak is gedaan over de verhouding tussen enerzijds de financiële middelen van verzoeker en de Roma in hun land van herkomst en anderzijds de kostprijs der behandeling en opvolging.

Gelet op hetgeen voorafgaat is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn geboorteland over één tot drie euro per dag aan inkomsten heeft, en met dit bedrag dan nog zijn gezin dient te onderhouden en er geen enkele ruimte overblijft om nog enige behandeling of opvolging te betalen.”

Het tweede middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening bij terugkeer naar het land van herkomst behandeld kan worden, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet zou kunnen toewijzen.”

Wegens hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen onderzocht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekers voeren wel aan dat zij “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” geschonden achten, doch verduidelijken niet om welk beginsel het precies zou gaan, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

De rechten van verdediging zijn enkel van toepassing op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, zoals de thans aangevochten beslissing. Dit onderdeel is bijgevolg eveneens onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op de datum dat de thans bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Er dient opgemerkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet er uitdrukkelijk in voorziet dat de beoordeling van de medische elementen dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer die hieromtrent een advies verschaft.

In het kader van het onderzoek naar de bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekers verwijten de bestreden beslissing niet te hebben geantwoord op hun argumentatie die nochtans doorslaggevend was. Zij houden voor dat zij in hun verzoekschrift om medische regularisatie opwierpen dat opvolging en behandeling voor personen van Roma afkomst hetzij onbestaande is in Kosovo, hetzij totaal onbetaalbaar. In de bestreden beslissing zou de redengeving beperkt zijn tot het verwijzen naar het advies van de arts-adviseur, doch ook in dit advies zou door de arts-adviseur geen standpunt zijn ingenomen omtrent de betaalbaarheid van de opvolging en de behandeling in Kosovo, wat ten eerste van belang is aangezien geen rekening wordt gehouden met de zeer schrijnende toestand van de Roma in Kosovo die meestal geen registratie hebben terwijl registratie blijkens het advies van de arts-adviseur nodig is om van de gratis gezondheidszorgen te kunnen genieten. De verzoekers menen dat er gezien er geen effectieve behandeling en opvolging mogelijk is en gezien de veelheid van medische problemen van de eerste verzoeker, er wel degelijk sprake is van een vernederende en onmenselijke behandeling. De verzoekers leiden tevens een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel af uit het feit dat de arts-adviseur geen uitspraak doet over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de brief, gedateerd op van 16 december 2010 en aangetekend verzonden op 17 december 2010, waarin de verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, geen melding wordt gemaakt van het feit dat de behandeling en de opvolging voor de medische problematiek in Kosovo voor de verzoekers niet toegankelijk of niet betaalbaar zou zijn.

Daarenboven blijkt dat de verzoekers evenmin kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat noch in de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur standpunt zou zijn ingenomen omtrent de toegankelijkheid, hierbij inbegrepen de financiële toegankelijkheid, van de behandeling en opvolging in Kosovo.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent immers de volgende motivering:

"De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 04/05/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat, hoewel de aandoeningen beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo.

Met betrekking tot het feit dat betrokkenen behoren tot de minderheidsgroep van de etnische Roma's dient vermeld te worden dat hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Iedere zorginstelling, staats-/publiek of privé, is verplicht alle burgers van Kosovo haar diensten aan te bieden en zorg te verlenen, zonder te discrimineren op grond van geslacht, nationaliteit, ras, huidskleur, taal, godsdienst, politieke voorkeuren, sociale status, bezit, fysieke of mentale capaciteiten, gezinssituatie of leeftijd.”

In het advies van 4 mei 2012 van de arts-adviseur, waarvan de conclusies door de verweerder worden overgenomen en dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoekers werd ter kennis gebracht en dus deel uitmaakt van de motivering van de thans bestreden beslissing, werd het volgende vastgesteld omtrent de toegankelijkheid van de behandeling en opvolging in Kosovo:

“Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 20/04/2012:

“De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus (de primaire, secundaire en tertiaire gezondheidszorg) gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is.

De primaire gezondheidszorg wordt verleend door Algemene Medische Centra voor Gezinnen (Main Family Medicine Centres) (gevestigd in meer dan 30 gemeenten in Kosovo,). Onder deze centra zijn de Medische Centra voor Gezinnen (Family Medicine Centres) en de gezondheidsziekenwagens (Health ambulances) werkzaam. Deze verlenen eerstelijnszorg en zijn meestal gevestigd in de buitenwijken van steden of in dorpen. De secundaire gezondheidszorg wordt verzekerd door zes regionale ziekenhuizen in de grootste steden van Kosovo. De tertiaire gezondheidszorg wordt verleend door het universitair klinisch centrum in de hoofdstad Prishtinë/Pristina.

Wat betreft de ontvankelijkheidscriteria en de toegang tot de diensten voor gezondheidszorg dient het volgende te worden vermeld. Vandaag is het enige ontvankelijkheidscriterium tot de gezondheidszorg de burgerregistratie in Kosovo. Dit is te wijten aan het feit dat Kosovo geen verzekeringssysteem voor de gezondheid heeft en gefinancierd wordt door de Kosovaarse Regering. Totdat een verzekeringssysteem voor de gezondheidszorg wordt opgericht, is een persoon niet verplicht om te werken teneinde te kunnen genieten van gezondheidszorgen. Om geregistreerd te worden kan betrokkene gebruik maken van de identiteitskaart die hij bij zijn asielaanvraag voorlegde.

Met betrekking tot de kosten voor de gezondheidszorg vermelden we dat de gezondheidsdiensten in de publieke gezondheidsinstellingen gratis worden aangeboden aan welbepaalde bevolkingsgroepen zoals burgers ouder dan 65 jaar zonder inkomen, oorlogsinvaliden, gehandicapten enz.. Individuele personen en gezinnen die niet behoren tot deze groepen, moeten een zogenoemd co-honorarium betalen om verzorgd te worden. Deze co-honoraria worden voorgeschreven in de administratieve richtlijn 6/2006 van de Ministeries voor Gezondheidszorg en Financiën gedateerd van 30 mei 2006. Voor eerstelijnsgezondheidszorgen betaalt een persoon een gemiddelde van 2 Euro afhankelijk van de specifieke zorgen. De honoraria voor de tweedelijns- en derdelijndiensten variëren naargelang de aangeboden dienst, bvb. een consultatie bij een specialist kost 3 Euro; behandeling van een gehospitaliseerde patiënt kost 3 EUR per nacht; diagnoseprocedures liggen tussen 5 Euro en 25 Euro voor een CTscan; diagnoseprocedures variëren van 10 Euro voor Sigmoidoscopie tot 150 Euro voor de coronarygrafie.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. Er kan dus verondersteld worden dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene tot zijn komst naar België als mandenvlechter werkte. Hij verklaarde weliswaar niet goed betaald te zijn doch naar eigen zeggen kon hij overleven met wat hij verdiende. Indien betrokkene en zijn echtgenote erin Kosovo vooralsnog niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven kunnen zij mits te voldoen aan een aantal criteria aanspraak maken op sociale bijstand waardoor zij dan weer kunnen genieten van gratis zorg en medicatie.

Tevens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in zijn land van herkomst - het land waar hij tenslotte tot 11/07/2010 - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Steun en hulp van familieleden of derden is aanbevolen. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote van betrokkene kan verondersteld worden dat zij voor de opvang en zorg van betrokkene kan instaan.

Met betrekking tot het feit dat betrokkenen behoren tot de minderheidsgroep van de etnische Roma's dient vermeld te worden dat hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma- gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de “Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische

Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voorde wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg. Iedere zorginstelling, staats-publiek of privé, is verplicht alle burgers van Kosovo haar diensten aan te bieden en zorg te verlenen, zonder te discrimineren op grond van geslacht, nationaliteit, ras, huidskleur; taal, godsdienst, politieke voorkeuren, sociale status, bezit, fysieke of mentale capaciteiten, gezinssituatie of leeftijd.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten betrokkenen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104,674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS S oktober 2003, nr. 123.977)"

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kosovo."

Globaal concludeerde de arts-adviseur: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze COPD, arteriële hypertensie, obesitas, vasculair lijden (coronaire belasting, claudicatio onderste ledematen) en voorkamerfibrillatie bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo."

In de bestreden beslissing wordt omtrent de medische problematiek geconcludeerd:

"Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt daarnaast dat op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd dat de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in Kosovo beschikbaar zijn voor de precieze aandoeningen waaraan de eerste verzoeker lijdt. De arts-adviseur omschrijft op gedetailleerde wijze welke behandelingen en welke opvolging voorhanden zijn en maakt melding van de bronnen waarop zij zich steunt om tot deze conclusie te komen. Deze bronnen zijn aan het administratief dossier toegevoegd. Er wordt tevens vastgesteld dat er geen actuele strike medische contra-indicatie is om te reizen en dat de echtgenote van de eerste verzoeker kan instaan voor opvang en zorg. De verzoekers betwisten niet dat de behandeling en opvolging beschikbaar is in hun land van herkomst, noch betwisten zij dat er geen contra-indicatie is om te reizen. De verzoekers beperken zich tot de ongefundeerde kritiek dat geen standpunt wordt ingenomen omtrent de financiële toegankelijkheid van de behandeling en opvolging in Kosovo. Uit de hierboven weergegeven passages uit de bestreden beslissing en uit het advies van de arts-adviseur, blijkt dat hieromtrent wel degelijk en op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd en dat tevens nader wordt ingegaan op de bijzondere omstandigheden van personen van Roma afkomst en het risico op foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De loutere algemene ontkenning van deze beoordelingen en de eenvoudige bewering dat wel degelijk sprake is van een vernederende en onmenselijke behandeling zonder enig begin van bewijs of ontkrachting, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voorts voeren de verzoekers geen concrete kritiek aan met betrekking tot wat de arts-adviseur hetzij de bestreden beslissing stelt.

De verzoekers kunnen bovendien niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen standpunt werd ingenomen omtrent de evolutie van de pathologie na terugkeer. Immers wordt in het advies van de arts-adviseur ingegaan op alle verschillende elementen van de medische problematiek die in de medische getuigschriften van de eerste verzoeker werden aangehaald. De arts-adviseur motiveerde dat uit het medisch getuigschrift van 22 februari 2012 blijkt dat er met medicatie stabilisatie was en dat in de medische getuigschriften van 5 augustus 2011 en 22 februari 2012 geen melding gemaakt werd van een eventuele onderhoudsbehandeling in verband met het COPD, dat ook in verband met de arteriële hypertensie, de voorkamerfibrilatie en het vasculair lijden geen aanvullende medische getuigschriften of verslagen werden voorgelegd met betrekking tot een eventuele medische oppuntstelling in deze context en dat uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat er specifieke noden zijn wat betreft de medische opvolging zodat het met andere woorden opvolging via de huisarts betreft. Wat de jicht betreft waarvan melding wordt gemaakt in het medisch getuigschrift van 16 september 2010 wordt vastgesteld dat deze diagnose niet werd hernomen in de recentere medische getuigschriften van 5 augustus 2011 en 22 februari 2012 en dat uit deze medische getuigschriften niet blijkt dat de betrokkene hiervoor nog steeds medicamenteuze behandeling krijgt. Vervolgens gaat de arts-adviseur na of de medicatie die de verzoeker moet nemen voor zijn aandoeningen en de opvolging hiervoor beschikbaar zijn in Kosovo. Op basis van een gedetailleerde bronnenstudie concludeert de arts-adviseur dat medicamenteuze behandeling met lisinopril, hydrochloorthiazide, indapamide, clopidogrel, acetylsalicylzuur en simvastatine beschikbaar is in Kosovo, dat ook perindopril en amlodipine beschikbaar zijn als 2 monopreparaten in plaats van een combinatiepreparaat en dat tevens behandeling en opvolging door een huisarts beschikbaar is in Kosovo. Er wordt geoordeeld dat er geen actuele strikte medische contra-indicatie is om te reizen en dat de echtgenote van de eerste verzoeker kan instaan voor opvang en zorg. Ook de financiële toegankelijkheid van behandeling en opvolging wordt uitvoerig geargumenteed, waarna de arts-adviseur besluit dat het COPD, arteriële hypertensie, obesitas, vasculair lijden (coronaire belasting, claudicatio onderste ledematen) en voorkamerfibrillatie bij de eerste verzoeker, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo zodat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo. De bestreden beslissing herneemt de conclusie van de arts-adviseur en stelt vast dat er in Kosovo behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl betrokkene ook kan reizen naar dit land zodat de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Gelet op het uitvoerige onderzoek van de arts-adviseur, dat door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt bijgetreden, werd dus wel degelijk onderzocht wat de gevolgen zouden zijn van een eventuele terugkeer naar Kosovo en werd met name geoordeeld dat medicatie en opvolging aldaar beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoekers en dat er geen contra-indicatie is om te reizen zodat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De verzoekers maken met hun betoog bovendien niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, zodat zij geen schending aantonen van de materiële motiveringsplicht. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

Verder voeren de verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Zoals blijkt uit hetgeen hierboven werd besproken, wordt in de bestreden beslissing en in het advies van de arts-adviseur dat deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing uitvoerig onderzoek gedaan naar de gevolgen van een terugkeer van de verzoekers naar hun land van herkomst. In verwijzing naar de bespreking betreffende de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk wordt gemaakt. Dit onderdeel is ongegrond.

Het door de verzoekers aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert hij enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet. De verzoekers voeren geen andere grieven aan dan deze die hoger werden besproken, zodat het redelijkheidsbeginsel niet geschonden kan worden geacht.

Wat ten slotte artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat de verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het louter stellen, zoals de verzoekers doen, dat er geen duidelijkheid is omtrent een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, volstaat niet in het licht van de niet ontworpen conclusies van de bestreden beslissing.

Ook waar de verzoekers verwijzen naar het feit dat de onbetaalbaarheid van de medische behandeling gezien de *“veelheid aan medische problemen in hoofde van verzoeker”* des te prangender is en de loutere affirmatie dat er *“wel degelijk een gevaar bestaat voor een vernederende en onmenselijke behandeling”*, beperken zij zich tot loutere en onduidelijke beweringen, die niet worden gestaafd aan de hand van concrete elementen. Het betoog van de verzoekers volstaat dan ook niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2. Derde middel:

In een derde middel beroepen de verzoekers zich op een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

De verzoekers lichten dit middel toe als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op vol-doende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd omtrent de gevolgen van de etnische afkomst van verzoekster op haar mogelijkheden tot het bekomen van de nood-zakelijke behandeling.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie voor de Roma in het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. “Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van ge-weld en extreme discriminatie” verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty Interna-tional. “Roma

hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.”

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

“An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned. ”.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.”

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat de artikelen 9ter en 48/4 van de wet van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen *“subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...”*, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient hierbij dan ook van naderbij te worden bekeken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de

behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers stellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de gevolgen van de etnische afkomst van de verzoekers op de mogelijkheden tot het bekomen van de noodzakelijke behandeling en dat nooit de actuele situatie voor de Roma in het land van herkomst is onderzocht, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel. Hieruit blijkt duidelijk dat zowel de gemachtigde van de staatssecretaris zelf, als de arts-adviseur op wiens advies de gemachtigde van de staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunde, zich hebben uitgesproken omtrent de situatie van de etnische Roma's in Kosovo. De bestreden beslissing vermeldt dienaangaande het volgende: *“Met betrekking tot het feit dat betrokkenen behoren tot de minderheidsgroep van de etnische Roma's dient vermeld te worden dat hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de “Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015” duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg. Iedere zorginstelling, staats-/publiek of privé, is verplicht alle burgers van Kosovo haar diensten aan te bieden en zorg te verlenen, zonder te discrimineren op grond van geslacht, nationaliteit, ras, huidskleur, taal, godsdienst, politieke voorkeuren, sociale status, bezit, fysieke of mentale capaciteiten, gezinssituatie of leeftijd.”* Ook omtrent artikel 3 van het EVRM wordt uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. Met name wordt gesteld: *“Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten betrokkenen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).”* waarna wordt geconcludeerd: *“Gelet op het gegeven dat er in Kosovo behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl betrokkene ook kan reizen naar dit land wordt de aanvraag ongegrond verklaard.*

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De kritiek van de verzoekers mist elke grondslag, een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt *in casu* dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekers een citaat weergeven dat afkomstig zou zijn van "Amnesty International" en een citaat uit een niet nader gepreciseerd 77 blz. tellend rapport van Human Rights Watch, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij nalaten hun bronnen te vermelden. Omtrent de problematiek van de Roma's in Kosovo en de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg van deze etnische groep dient verwezen te worden naar de bronnen waarop de arts-adviseur zich *in casu* steunde en die door de thans bijgebrachte ongedocumenteerde citaten niet kunnen worden ontkracht. Zo heeft de arts-adviseur zich gesteund op het International Organisation for Migration, Kosovo-Country Fact Sheet van juni 2011 waar hij vaststelt dat *"Iedere zorginstelling, staats-/publiek of privé, is verplicht alle burgers van Kosovo haar diensten aan te bieden en zorg te verlenen, zonder te discrimineren op grond van geslacht, nationaliteit, ras, huidskleur, taal, godsdienst, politieke voorkeuren, sociale status, bezit, fysieke of mentale capaciteiten, gezinssituatie of leeftijd."* Tevens stelt de arts-adviseur vast dat er geen enkel bewijs is dat de eerste verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn, dat hij zelf verklaarde dat hij tot zijn komst naar België als mandenvlechter werkte, dat hij verklaarde niet goed betaald te zijn doch naar eigen zeggen kon overleven met wat hij verdiende en dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij in zijn land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en/of voor financiële hulp. Ook de verschillende systemen van gezondheidszorg in Kosovo worden uitvoerig toegelicht en wat de ontvankelijkheidscriteria betreft wordt gesteld dat het enige ontvankelijkheidscriterium tot de gezondheidszorg de burgerregistratie is, dat er in Kosovo actueel geen verzekeringssysteem is opgericht, dat een persoon niet verplicht is om te werken teneinde te kunnen genieten van gezondheidszorgen en dat de eerste verzoeker kan gebruik maken van de identiteitskaart die hij bij zijn asielaanvraag voorlegde om zich te registreren.

Gelet op het grondige onderzoek dat door de arts-adviseur werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo voor de verzoekers, waarbij tevens hun Roma-afkomst in rekening werd genomen en gelet op de uitdrukkelijk vermelde en bij het administratief dossier gevoegde bronnen waarnaar hij verwijst, kunnen de verzoekers met hun loutere citaten - zonder enige bronvermelding en zonder dat bij het verzoekschrift enig rapport of verslag van de genoemde organisaties werd bijgevoegd - niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Dit klemmt *in casu* des te meer daar de verzoekers zich beperken tot het louter weergeven van deze niet gedocumenteerde citaten, zonder echter aan te geven in hoeverre de wettigheid van de bestreden beslissing hiermee kan worden ondergraven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, kan worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking hieromtrent onder punt 3.1.. Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk.

Ook de schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Immers laten de verzoekers na enige toelichting te geven omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou schenden.

Het derde middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE